

LUCIJA SMOLNIK

INSPIRACIJSKO PISMO

*Sprejmi svojo
idejo*

Ležim na travniku in gledam v nebo. Trava mi sega visoko čez telo in se počasi ziblje v lahнем poletnem vetru. Po nebu se leno premikajo puhasti oblaki, nebo je modro. Prileti ptica in kroži nad mano tik pod oblaki. Rada sem tu. V miru sveta. Rada slišim sebe, svojo tišino. Rada letim. Visoko.

A danes bi rada videla za oblake. Kaj je tam? In še za tistim? Je morda cel tak svet tudi v meni? Kje so meje? Kje je meja temu, kar lahko naredim?

Razmišljam o svojem življenju. Če bi pogledala na svoje življenje pred dobrimi 3 leti, je svetlobna leta stran od tu, pa vendar so minila samo 3 leta. Če bi komu povedala svojo idejo o blagovni znamki Lucija Coaching, knjigah, pismih, dogodkih, programih, predavanjih, delavnicah, lastnem revizijskem podjetju,... mu iskreno povedano ne bi verjela, če bi rekel, da je to vse mogoče ustvariti. To namreč takrat zame ni bilo mogoče.

Saj sem o tem razmišljala, pa vendar te svoje ideje nisem zares ponotranjila, se z njo spojila, da bi postali eno. Nisem je sprejela. Vem, da bi s tem pomagala mnogim otrokom, mladim, družinam, podjetnikom...videla sem vse to v svoji viziji. Vem, da je to moja pot tukaj, pa vendar sem jo odklanjala:”Ja, ja, nisem še tam. Mogoče bom pa nekega dne to res naredila.”

Tisti trenutek sem imela 2 možnosti:

1. sprejemem idejo in se z njo spojim na čustveni ravni, ali pa
2. zavrnem idejo ter iščem potrditve z izgovori.

In takrat, tisto poletje, sem se odločila. Če čutim, da je ideja prava in moje bitje vibrira od vznemirjenja, potem jo bom sprejela kot svojo. In rekla sem si: "Tega vsega ta trenutek ne razumem, niti to ne, kako se bo vse to uresničilo, ampak bom sprejela idejo."

Danes vem, na osnovi vsega, kar razumem, da je to edina prava pot, čeprav je na prvi trenutek videti strašljiva. Danes razumem, da je vsak dvom, ki se pojavi in pod vprašaj postavlja mojo idejo, prepričanje. Prepričanja so stari programi, ki pod vprašaj postavljajo vse, kar v nas hoče rasti in napredovati. Če ne rastemo, nazadujemo, to je osnovni zakon bivanja.

Vse, kar verjamem, je resnica. To je dejstvo! Vse, kar verjamete, je za vas edina resnica. In ko se naš sistem prepričanj spremeni, se spremenijo tudi naša pričakovanja in rezultati. In to z lahkoto.

Zato ne dvomim več in se ne sprašujem, kako bo ideja izvedljiva, da nisem pripravljena, ker je ta trenutek prevelika zame, ampak sem v popolnem stanju sprejemanja, ker imam vero, da se vse sestavi v popolno sestavljanko, ko podzavest to idejo sprejme kot svojo resnico.

Podzavest je tako močna. Če se je ne naučimo uporabljati pravilno, lahko ustvarimo stvari, ki jih nismo ravno nameravali ustvariti v življenju, pa smo jih. Če pa se jo naučimo pravilno uporabljati in razumemo, kako vpresti moč svojega uma, lahko ustvarimo čudovite stvari.

Rada bi, da resnično razmislite o tem.

Koliko od vas dobi prosto parkirno mesto, ko je vse polno in si na tiho zaželite, da vas eno mesto čaka? Zagotovo prav vsak izmed vas. Zakaj je to delovalo, na večjih in za nas pomembnejših željah, pa nekako ne deluje? Ali pa deluje pač občasno?

Ker iskanje parkirnega mesta ni situacija, kot mislimo večkrat pri svojih idejah 'na življenje ali smrt', tudi ni nič povezano z denarjem. Če boš dobil mesto, ga boš dobil, če ne, pač ne. Tu deluje Zakon pretoka. Pa vendar, tako lahko, kot je s parkiranjem avta, tako lahko je z manifestacijo 1.000.000 €, nove službe, da letni dohodek spremeniš v mesečnega, ustvariš svoje uspešno podjetje, shujšaš za 15 kilogramov...karkoli si želiš. Tako to deluje. Stvar ni velika ali majhna. Je takšna, kot jo narediš, da je.

Zapomnite si, ko si res povezan s seboj...saj veste, ko mislite na to, kar bi radi, ne na to, kje ste zdaj in česa vsega ne morete... in začnete sprejemati ideje, ki se začnejo pojavljati, se najde vaš 'parkirni prostor'. Znova in znova.

Steve Jobs ima slavni rek: "Ne moreš povezati pik, ko gledaš naprej. Pike lahko povežeš samo, ko gledaš nazaj."

In če pogledam svoje življenje po tem trenutku, ko sem se spojila s svojo idejo, kar sem naredila je, da sem samo sledila notranjim usmeritvam. Ta mehanizem v meni je v trenutku, ko je idejo sprejel kot resnico, že našel pot uresničitve zame. In zamisli so se začele pojavljati. In zdaj lahko res z lahkoto povežem vse pike, ko gledam nazaj. Takrat pa nikakor nisem mogla videti, kako so pike - torej dogodki, ki so se dogajali na videz ločeno eden od drugega, povezani med seboj.

Idejo, ki k meni pride v ustvarjalnem stanju, ko sem povezana sama s seboj, moram sprejeti. Ko resnično veš in razumeš, kako notranji svet deluje, lahko imaš vero vanjo, lahko deluješ na njej. Ne boš namreč sprejel ideje, če ne veš, kaj se dogaja. Sprejel boš, kar bodo v umu naslikala tvoja prepričanja.

Ko dobiš idejo, moraš delovati v smeri njene uresničitve. Pomembno je, da sprejmeš vodenje, ki ga prejemaš, slediš intuiciji in narediš korak. In pot se bo odpirala pred teboj. Lahko rečem to z vso gotovostjo, ker sem sama to izkusila. In ne boš vedel, zakaj se stvari dogajajo, kot se in v tem vrstnem redu. Ampak na neki točki se bo vse poklopilo in razumel boš, da je bilo vse prav in potrebno, da lahko dosežeš, kar želiš doseči.

Kakšne razloge, izgovore, vzroke sprožajo vaša prepričanja, da ne naredite, kar bi si želeli?

Sprejmite idejo, spojite se z njo, kot da sta eno, četudi ne razumete in morda ne veste, kako bi se je lotili ter glejte, kako čarovnija razgrinja vaše življenje v nove dimenzije.

Ko rastemo se namreč vedno znova prelevimo v še čudovitejša bitja.

S še čudovitejšim življenjem.